

QuarantainewetNOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG
(Ingezonden 4 juni 1960)Nr. 5

De ondergetekende heeft met belangstelling kennis genomen van het verslag, dat door de vaste Commissie voor de Volksgezondheid is uitgebracht met betrekking tot de ontwerp-Quarantainewet. De in dat verslag neergelegde vragen en opmerkingen mogen als volgt worden beantwoord.

1°. De ondergetekende zal gaarne bevorderen, dat van de in artikel 5, tweede lid, van het ontwerp voorgestelde bevoegdheid slechts gebruik zal worden gemaakt na overleg met de daarbij betrokken gemeentebesturen.

2°. De door enige leden der commissie gestelde vraag, of de ondergetekende er bij nader inzien niet de voorkeur aan geeft, dat voor havengebieden, welke zich over het territoire van meer dan één gemeente uitstrekken, de benoeming van de quarantainearts door de Minister geschiedt in stede van door de burgemeester, meent de ondergetekende ontkennend te moeten beantwoorden. Nu gekozen is voor een systeem, waarbij deze benoeming door de burgemeester geschiedt, is naar zijn mening voor het maken van een uitzondering in de door deze leden genoemde gevallen geen aanleiding. Het gekozen systeem is niet in strijd met de door de Wereldgezondheidsorganisatie nagestreefde eenvormigheid. De beantwoording van de vraag, wie tot gezondheidsautoriteit moet worden benoemd en wie hem moet adviseren, wordt door de Internationale Sanitaire Regeling aan het land zelf overgelaten. Verwacht mag worden, dat de betrokken burgemeesters in dezen in onderling overleg tot een voor de praktijk bevredigende oplossing zullen geraken.

3°. De naar voren gebrachte wenselijkheid om de in artikel 7 bedoelde verplichting tot berichtgeving ook voor te schrijven bij aankomst van een persoon uit het buitenland, door zulks te doen mededelen aan de gezondheidsautoriteit van de plaats van vertrek uit het buitenland, wordt door de ondergetekende gaarne als juist aanvaard. Ten einde deze verplichting vast te leggen is artikel 6, lid 1, aangevuld.

4°. Voor beantwoording van de door de commissie gestelde vraag, wat onder „toerusting” in het tweede lid van artikel 28 moet worden verstaan, moge de ondergetekende in de eerste plaats verwijzen naar artikel 15 van de Internationale Sanitaire Regeling, waarbij wordt bepaald, dat de daarbedoelde havens in het bijzonder zullen zijn toegerust voor de onmiddellijke afzondering en verpleging van besmette personen, enz. Met toerusting wordt bedoeld: het aanwezig zijn zo nodig van kamers in een inrichting met verdere accommodatie. Het Rijk heeft er dus voor te zorgen, dat besmette of verdachte personen op passende wijze kunnen worden opgenomen. Het Rijk kan zelf inrichtingen in het leven roepen, doch het is evenzeer mogelijk, dat het overeenkomsten sluit met gemeenten, die voor rijksrekening zorgen voor de nodige plaatsruimte met accommodatie. De z.g. quarantaine-inrichtingen van de gemeenten Amsterdam en Rotterdam zijn de thans bestaande voorbeelden hiervan. Het Rijk draagt jaarlijks bij in de kosten van instandhouding van deze inrichtingen.

5°. De vraag, welke door de commissie werd gesteld betreffende de betekenis van de woorden „exploitant van de

haveninrichting" in artikel 29 moge aldus worden beantwoord, dat daaronder inderdaad ook de grote scheepvaartmaatschappijen vallen, die in een bepaalde haven eigen ligplaatsen of kaden hebben. Deze grote maatschappijen zijn derhalve eveneens verplicht de kosten te betalen van een georganiseerde medische dienst. De ondergetekende is van mening, dat, al moge het waar zijn, dat dit maatregelen zijn, welke in het belang van het internationale verkeer worden genomen, dit nog geen reden is om deze kosten voor rekening van het Rijk te brengen. Het is naar zijn mening immers de plicht van ieder, die een bepaalde taak vervult, zorg te dragen, dat deze taak op zodanige wijze wordt uitgeoefend, dat daarbij rekening wordt gehouden met de eisen, welke mogen worden gesteld.

Het spreekt intussen vanzelf, dat bij de beoordeling van de vraag, in welke gevallen bepaalde maatregelen zullen worden voorgeschreven, met de nodige voorzichtigheid beslissingen zullen worden genomen.

6°. Naar de mening van de ondergetekende is het niet noodzakelijk, een overgangsbepaling in het leven te roepen met betrekking tot de met een tweetal gemeenten bestaande regelingen. Deze regelingen wijken immers niet af van het in het ontwerp en van het ook in de thans geldende wet neergelegde beginsel, dat het Rijk voor de kosten van be-

paalde maatregelen en van de toerusting voor de onmiddellijke afzondering en verpleging van besmette personen aansprakelijk is.

7°. De met betrekking tot artikel 32 gestelde vraag geeft de ondergetekende ten slotte aanleiding tot de volgende beantwoording.

Het is inderdaad juist, dat het ontwerp geen bepalingen inhoudt ten aanzien van de landen, die niet door de Internationale Sanitaire Regeling zijn gebonden en die ook niet met ons land verbonden zijn gebleven door de in artikel 105 der Internationale Sanitaire Regeling opgesomde verdragen. De thans bij nota van wijzigingen voorgestelde aanvulling van artikel 32 voorziet in deze lacune.

8°. In verband met de omstandigheid, dat de vliegbases van de Koninklijke Marine en van de Koninklijke Luchtmacht geheel in beheer zijn bij deze delen van de krijgsmacht, zodat het overleg zowel over de aanwijzing van luchthavens als over de aanwijzing van geneeskundigen in overleg met de militaire autoriteiten dient te geschieden, worden in de artikelen 12 en 14 een tweetal daartoe strekkende aanvullingen in het ontwerp voorgesteld.

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,
VAN ROOY.